

Atacar una altra pandèmia

«La pandèmia i la destrucció de llocs de treball és un brou de cultiu ideal perquè el joc compulsiu capti nous adeptes»

Començo a quadrar el motiu pel qual no es va suspendre la lliga de futbol. Tinc tot el dret a malpensar. Encara recordo una de tantes promeses incomplertes per part d'un personatge que justament ha esdevingut ministre de consum. Em refereixo a n'Alberto Garzón que va prometre regular perfectament la sangonera de les juguesques telemàtiques. Ací ho deixo tot a la imaginació de cadascú.

Mentrestant, el percentatge de gent que acaba contagiada i enganxada dessota aquests serrells creix exponencialment. Amb la ludopatia, parlem d'un trastorn addictiu on l'individu té una força interna incontrolable que el duu a jugar i apostar, de forma constant i creixent.

Li trastoca seriosament la vida familiar, social, sexual i alimentària. En línia semblant a la que puguin palesar altres col·lectius com piròmans, cleptòmans, drogoaddictes i alcohòlics. Tinc entès que les autoritats sanitàries han assumit i identificat el problema. Fins al punt que hi ha hospitals -- com ara Bellvitge-- on van crear, ja fa temps, una unitat específica d'atenció a aquest col·lectiu.

La gestionen psiquiatres i psicòlegs. Feina no els n'hi falta. L'arriben a catalogar de patologia crònica que no pas de vici. Ací contempen tres fases: una primera on el jugador és més conscient de què guanya que no pas de què gasta. Una segona on comprèn que té pèrdues importants. I una tercera quan el jugador assimila el problema i obre la porta a plantejar una desescalada progressiva.

Al nostre país es calcula en més de mig milió el nombre de persones que presenten aquesta addició patològica. No es concentra, tanmateix, exclusivament als volts de bingos, casinos o màquines escurabutxaques dels bars. Des que s'aprovà la Llei reguladora del joc, fa uns nou anys, s'ha disparat l'aparició de cases en línia. Amb una inversió relativa i una infraestructura ridícula, la publicitat en espots publicitaris i el marxandatge a través de samarretes entabana el personal més vulnerable. Fins i tot, es donen cada cop més casos de gent que s'arriba a arruïnar. Molt trist tot plegat.

A mesura que s'enganxen més, poden entrar en la dinàmica de petits furts o demanar nous crèdits que tapin forats. Arribant a l'extrem d'inventar-se una suposada avaria important del mateix cotxe per convèncer a l'apoderat del banc on demana els diners. Sovint a preus d'autèntica usura, la qual cosa incrementa la seva ansietat, depressió i estat anímic tensat. El conjunt d'aquest circuit origina un cercle viciós d'alt voltatge que pot esclatar fàcilment.

Per exemple, trencant matrimonis o induint algun cas extrem a la tesi del mateix suïcidi. La forta patacada de la pandèmia i els serrells que se'n deriven pel que fa a destrucció de llocs de treball esdevé un brou de cultiu ideal per tal que el joc compulsiu capti nous adeptes. Cauen en les seves urpes amb una facilitat esbalaïdora. És ací on reprenc la referència del primer paràgraf, insistint en la responsabilitat d'un govern que promet molt i fa ben bé no res. Senyor Garzón, on i com està allò que va dir que escometria per tallar de soca-rel la problemàtica de la ludopatia?

També haurem d'esperar que sigui un problema a resoldre i/o tancar pels paraigües de l'apagafocs de la UE? Em vénen ganes de llançar un munt d'exabruptes contra la manifesta inutilitat de molts polítics que ni tan sols arriben a saber escalfar el cul de la cadira.

A partir d'un atac frontal contra aquesta problemàtica, es fa necessari instrumentar altres mesures mèdiques, grupals i d'ajuda terapèutica per a poder treure la gent afectada del pou. Al contrari, si

passem full i ignorem aquesta altra pandèmia ja ens ho trobarem d'ací a ben poc temps. Llavors, però, molt probablement ja serà tard.